

## **Meditacions: 23 de desembre**

Reflexió per meditar el 23 de desembre. Els temes proposats són: la missió de Joan; amagar-se i desaparèixer; la manera silenciosa de l'obrar de Déu.

«QUÈ SERÀ aquest noi?» (*Lc 1, 66*). Els amics de Zacaries i Isabel al seu petit llogaret estan esglaiats. Estan succeint coses meravelloses al voltant del naixement de Joan. L'expectació creix a cada instant. El seu pare acaba de recuperar la parla i totes les paraules són de lloança i benedicció a Déu. Zacaries no pot amagar la seva alegria i agraïment. Els qui l'envolten intueixen l'obra

divina en tots aquests successos, així que no es volen perdre res; graven totes les paraules al més profund de la seva ànima.

En aquell poble «sentien dir que el Senyor li havia fet aquest favor tan gran» a Isabel (cf. *Lc* 1, 58). En aquest Nadal que ja tenim a les portes, nosaltres també volem sentir novament les misericòrdies de Déu, com n'és de bo, quant ens estima i com desitja salvar-nos i deslliurar-nos del pecat. Podem demanar als parents de Maria que ens ajudin a afinar l'oïda, a disposar-nos tan bé com sigui possible per acollir el do meravellós de la redempció. En l'ambient nadalenc d'aquests dies, no volem deixar d'escoltar la veu suau de Jesús. «Guardem silenci i deixem que aquest Infant ens parli; gravem al nostre cor les seves paraules sense apartar la mirada del seu rostre. Si el prenem als braços i deixem que ens

abraci, ens donarà la pau del cor que no coneix final»<sup>[1]</sup>.

A l'evangelí d'avui veiem que acaba de néixer el precursor. Ell no és el Messies i en serà conscient. Alguns els ho preguntaran expressament. I sabem que sempre respon el mateix: «Ell ha de créixer, i jo he de minvar» (*Jn* 3, 30). De vegades no ens resulta fàcil deixar obrar el Senyor. No és senzill aprendre a apartar-nos. Segurament ens hem implicat en la missió apostòlica i potser hem resat molt per alguna persona concreta. Tot i això, el veritable apòstol sap estar en segon pla, sap que no és imprescindible, no vol ser el protagonista principal; porta el missatge de Crist a les ànimes i no el seu propi. Podem demanar a sant Joan Baptista que ens ajudi a ser, com ell mateix ho va ser, bons precursors de l'arribada de Jesús a la vida de tantes persones que ens envolten.

GAUDIR d'alguna cosa vol dir  
apreciar els fruits que produeix.  
L'apòstol sempre veu fruits, perquè  
sap que res del que fa en unió amb  
Jesucrist es perd. Sempre gaudeix de  
la missió, encara que no es vegi el  
resultat. La manera com Déu ha  
realitzat la redempció és misteriosa.  
El seu naixement, que celebrarem  
ben aviat, ha passat sense que ho  
sabés gairebé ningú. I Joan és un bon  
precursor perquè fa el mateix que  
Jesús: és discret, senzill, no es dona  
importància. Com diu sant Agustí:  
«Va veure on era la salvació, va  
comprendre que ell era només una  
torxa i va témer ser apagat pel vent  
de la supèrbia»<sup>[2]</sup>.

Ocultar-se i desaparèixer omple de  
pau l'ànima de l'apòstol perquè qui  
viu així se sap instrument. És  
conscient que no carrega amb tot el  
pes. En bons moments reconeix que

Déu és qui ho ha fet. En els dolents, no s'inquieta perquè sap que Déu ho arreglarà. I això no li treu il·lusió ni espontaneïtat. Sí que li treu, per contra, tensió, angoixa i rigidesa. Podem dir al Senyor, cada cop que pensem que alguna cosa se'ns escapa de les mans, que confiem en Ell; que no volem res per a nosaltres, sinó que estem disposats a ser el canal per on faci arribar la seva felicitat als altres.

Molts sants s'han vist inclinats a viure aquesta humilitat. Desitgen imitar Jesús i buscar només, com Ell, la glòria de Déu. Sant Josepmaria relaciona les dues actituds. Podria semblar que desaparèixer és retirar-se, abandonar la missió, però no és així. Ho veiem clar a la vida de Joan Baptista i a la de tots els sants: sent humils, no s'han desentès de les ànimes que eren a prop. Per això sant Josepmaria podia dir: «He sentit a la meva ànima, des que em vaig

determinar a escoltar la veu de Déu —en pressentir l'amor de Jesús—, un afany d'amagar-me i desaparèixer; un viure aquell *illum oportet crescere, me autem minui* (Jn 3, 30); convé que creixi la glòria del Senyor, i que a mi no se'm vegi»<sup>[3]</sup>. Altres vegades ho deia de manera més resumida: «Ocultar-me i desaparèixer és allò meu, que només Jesús es llueixi»<sup>[4]</sup>.

---

JOAN també va anar davant de Crist quan va arribar el moment de donar la vida. Va haver de suposar una gran alegria per a ell veure com els seus deixebles trobaven el Messies, i com es van quedar amb ell. En ser capturat i ajusticiat, potser va pensar que tot allò pagava la pena per complir la voluntat de Déu, però ignorava que el mateix Messies seguiria les seves empremtes en poc

temps. El Baptista és el més gran dels nascuts de dona (cf. *Mt* 11, 11) i, tanmateix, ha viscut tractant de passar ocult. Si el nom *Joan* vol dir *afavorit per Déu*, podem dir que a qui s'amaga, Déu el fa feliç, li dona pau, el fa gaudir. La càrrega es fa suau i el pes lleuger.

El pla de Déu es realitza així, en silenci i sense que molts se n'adonin. Ens interessa que Crist regni i Ell ja ha decidit la manera com ho farà: des de la creu, des del dolor que implica carregar amb els pecats de tots els homes. S'ha complert la profecia sobre la humilitat divina portada al límit: «El fet d'inclinar-se de Déu ha assumit un realisme inaudit i abans inimaginable. El Creador que ho té tot a les seves mans, del qual tots nosaltres depenem, es fa petit i necessita de l'amor humà. Déu és a l'establia. En efecte, ¿de quina altra manera podria aparèixer més gran i més pura la seva predilecció per

l'home, la seva preocupació per ell?  
Perquè res no pot ser més sublim,  
més gran, que l'amor que s'inclina  
d'aquesta manera, que baixa, que es  
fa dependent»<sup>[5]</sup>.

A la Verge Maria, la humil dona de  
Natzaret que ha volgut que Jesús  
sigui sempre el protagonista, li  
demanem que ens ajudi a ser  
instruments eficaços i discrets a les  
mans del millor artesà de la història.

.....

<sup>[1]</sup> Francesc, Homilia, 24-XII-2015.

<sup>[2]</sup> Sant Agustí, Sermó 293.

<sup>[3]</sup> Sant Josepmaria, *Carta 29-  
XII-1947/14-II-1966*, núm. 16.

<sup>[4]</sup> Sant Josepmaria, *Carta 28-I-1975*.

<sup>[5]</sup> Benet XVI, Homilia, 24-XII-2008.

.....

pdf | document generat  
automàticament des de [https://  
opusdei.org/ca/meditation/  
meditacions-23-de-desembre/  
\(25/12/2025\)](https://opusdei.org/ca/meditation/meditacions-23-de-desembre/)